

På torsdagspremiären gjorde Jennifer Karlsson en tuff tolkning av Fedra, på scenen tillsammans med modern Oinone, prinsessan Aricia, körledaren och kören.

FOTO: VLADIMIR POHTOKARI

Tuff match med Fedra

Teaterlinjen vid VNF bjuder igen, med regissören Åsa Salvesen vid de strama tyglarna, på en laddad helhetsupplevelse. Mixen av modernt och klassiskt, asketiskt och svulstigt, är lyckad.

Regissören **Åsa Salvesen** kräver oerhört mycket av sina teaterstuderande vid Västra Nylands folkhögskola. Det är ingen lätt match att i så unga år spela ett drama som Till Fedra.

Mixen av modernt och klassiskt, minimalistiskt och svulstigt, skapar ett spänningsfält rikt på både yttre och inre bilder. Här ligger föreställningens främsta styrka.

I eftersmaken ingår en viss övermåttad på drama med massiva teman som makt, svek, smärta, tomhet, våld, lust, övergivenhet och kärlekslängtan. När stora teman som dessa ligger på samma spelbricka finns dels risken för att de tar ut varandra, dels att det blir patetiskt.

TEATER

Pjäsa: till Fedra av Per-Olov Enqvist

Regi: Åsa Salvesen

Scenografi, dräkter:

Erik Salvesen

Koreografi: Annatuuli Saine

Musik: Ville Hukkinen med

arbetsgrupp

Roller: Pjäsen har dubbla roll-

besättningar. På premiär i

sågs Jennifer Karlsson som

Fedra, Alexander Store som

Hippolytes, Jon Henriksen

som Theseus, Linda Alanen

som körledare, Heini Rautoma

maa som Theramenes Oliver

Lehtinen som renhållnings-

man, Vilja Vainio som Oinone,

Kaija Pakaslahti som Aricia.

Plats: Premiär 10 mars på

Tryckeriteatern, Karis

Det moderna, både i pjäs-texten och i scenografin, gör att det inte går överstyr utan att balansen håller. Det är för väl att pjäsen utgår från **Per-Olov Enqvists** moderna version i stället för någon av de äldre pjästexterna om

Fedra som ursprungligen skrevs av Euripides i antikens Grekland.

Bra mix

Just i rätt ögonblick, när det svulstiga och överdramatiska riskerar att bli för starkt, kommer den vardagliga renhållningsmannen in på scenen, putsar och skurar för att hålla smutsen borta. Ett lyckat inslag, som också bidrar med ett mått av hälsosam absurditet.

Den asketiska scenografin medverkar till intrycket att texten har lika stor relevans i dag som under antiken. **Erik Salvesens** val att bygga upp en enkel och modern scenbild känns definitivt rätt i sammanhanget. I koreografin av **Annatuuli Saine** ingår bland annat några sekvenser där körledaren likt en skugga upprepar Fedras kroppsspråk, vilket också bidrar till att skapa distans och därmed lyfta fram det symboliska.

Musiken är också stark. Den består av sång och syntmusik och framförs i im-

proviserad form av skådespelarna.

Fina insatser

Att publiken blivit bortskämd med proffsiga föreställningar av VNF:s teaterlinje gör att förväntningarna på skådespelarprestationerna blir orimliga. Jag hörde någon i publiken viska: "Det här är de inte färdiga för".

Och ja, det kan man säkert hålla med om. Tjugoåringar som har studerat teater i lite mindre än ett år kan omöjligt ha erfarenhet, varken av livet eller teaterarbetet, att fullödigt gestalta stora och komplexa känslor. Mot den bakgrunden är insatserna lysande. Det är otroligt att på så kort tid locka fram så stora förmåga i de unga teaterstuderandena!

Många av de unga framstår som talanger. På torsdagskvällens premiär gjorde i synnerhet huvudrollsinnehavaren **Jennifer Karlsson** som Fedra ett starkt intryck. Verkligt krävande och utlämnande känns

"Blir man inte sedd blir allting kallt och huden hård och tjock!"

Fedra

den köttsliga lidelseakten där Fedra förför styvsonen Hippolytes, på torsdagen tolkad av **Alexander Store**. Styvt gjort!

Slutskedet av den andra akten känns onödigt utdragen och replikeringen ställvis skrikig, vilket naturligtvis har att göra med att rösthanteringen inte är så utvecklad.

Håller ihop

En annan publikkommentar som ger anledning till re-

flexion är: "När Åsa Salvesen lägger upp en pjäs, anlägger hon en ton från första stund. Samma ton gäller från början till slut".

Det stämmer att tonläget inte förändras särskilt mycket. Det är som om Salvesen höll hela upplägget i ett stramt grepp och tvingade fram den scenbild hon vill ha, vilket förmodligen är nödvändigt då alla skådisar är studerande.

Ingen kommer särskilt lätt undan, inte heller publiken. Redan pjäsvalet i sig innebär att ingen förväntar sig lättmält underhållning och det krävs skärpta sinnen att ta in den symbolmättade föreställningen där modernt och uråldrigt går hand i hand. Högst aktuell är pjäsen när man granskar den ur genusperspektiv: Vad är tillåtet för kvinnor?

MARIT LUNDSTRÖM

050 5497 917

marit.lundstrom@vastranyland.fi